

Nd. 119. Frumvarp til laga [104. mál]

um breyting á lögum nr. 67 frá 20. apríl 1971, um almannatryggingar.

Flm.: Ellert B. Schram, Skúli Alexandersson, Karvel Pálmason,
Eyjólfur Sigurðsson, Þórarinn Þórarinsson.

1. gr.

Á eftir orðunum „aflvéla og ökutækja“ í 1. málsg. 27. gr. laganna komi: hvers konar íþróttæfinga, íþróttasýninga og íþróttakeppni.

2. gr.

Nýr stafliður (f) bætist aftan við 1. málsg. 29. gr. laganna, svo hljóðandi:
f. íþróttafólk, sem tekur þátt í íþróttaiðkunum, hvort heldur er æfingum, sýningum eða keppni og orðið er 16 ára.

3. gr.

Á eftir 4. málsg. 36. gr. laganna komi ný málsgrein, svo hljóðandi:
Iðgjöld vegna íþróttafólks greiðast sameiginlega af rikissjóði og Íþróttasambandi Íslands, og skulu nánari ákvæði um skiptingu iðgjaldsgreiðslna, svo og um slysa-tryggingar íþróttafólks, sett í reglugerð í samráði við Íþróttasamband Íslands.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Greinargerð.

Frumvörp um þetta sama efni hafa oft áður verið flutt á Alþingi, m. a. á síðasta þingi, en þrátt fyrir góðar undirtektir þingnefnda og áskoranir íþróttasamtakanna eigi náð fram að ganga, og hefur því barátta fyrir þessum sjálfsögðu réttindum íþróttafólks staðið í marga áratugi.

Þau rök, sem mæla með samþykkt frumvarpsins, eru þessi:

Eins og flestum, er til þekkja, er kunnugt, koma oft fyrir slys við íþróttæfingar og íþróttakeppni, án þess að um verði kennt óaðgætni eða slæmum útbúnaði íþróttækja. Þeir, sem íþróttir stunda, eru oftast ungt fólk og í flestum tilfellum félitíð.

Augljóst er, að erfitt er fyrir þetta fólk að mæta skakkaföllum, sem það verður fyrir, þegar það verður lengri eða skemmri tíma frá verki vegna slysa við íþróttaiðkanir.

Þennan vanda hefur íþróttahreyfingin sjálf reynt að leysa með myndun eigin slysatryggingasjóða, sem því miður, eftir meira en áratugs starfsemi, hafa eigi getað fullnægt nema hluta af tryggingaþörfinni.

Um raunhæfa lausn á þessu máli er því ekki að ræða, aðra en þá, að íþróttaiðkendur njóti ákvæða almannatryggingalaganna um slysabætur.

Um sanngirni slíks máls má leiða fram mörg rök, en hér verður aðeins bent á þýðingu íþróttanna fyrir uppeldi og hreysti æskunnar og reyndar allra þeirra, eldri sem yngri, er iðka íþróttir, og því fráleitt, að íþróttafélag njóti eigi ákvæða almannatrygginga um slysabætur við íþróttaiðkanir.

Eins og fyrr segir, hafa Íþróttasamband Íslands og Íþróttabandalag Reykjavíkur rekið sjálfstæða slysatryggingasjóði, sem þó hafa ekki haft bolmagn til greiðslu fullnægjandi slysa- og kostnaðarbóta og hafa verið fjárhagslegur baggi fyrir íþróttahreyfinguna. Hafa þessir sjóðir þó ekki staðið undir örorku- eða dánarbótum, og verður að telja það mikilvægasta nýmæli frumvarpsins, að gert er ráð fyrir greiðslu slíkra bóta vegna slysa íþróttafólks, sem leiða til örorku eða dauða.

Það er með öllu ósæmandi, að íþróttafólk á Íslandi skuli ekki búa við þær slysatryggingar, sem í lögum um almannatryggingar felast. Verður að telja eðlilegt, að sá fjárhagsvandi verði í fyrstu leystur sameiginlega af ríkissjóði og íþróttahreyfingunni, en ágreiningur um iðgjaldagreiðslur hefur torvelað framgang þessa réttlætismáls.

Í því sambandi er hugsanlegt, að íþróttahreyfingin leggi fram höfuðstóla þeirra slysatryggingasjóða, sem hún nú rekur, enda verði þeir skoðaðir sem iðgjaldagreiðslur af hálfu íþróttahreyfingarinnar næstu árin. Með því ætti að létta á kostnaði ríkissjóðs vegna þessarar lagabreytingar.

Gert er ráð fyrir, að um þessi atriði verði nánar kveðið á í reglugerð.